

«Маловірний, чого засумнівався!» (Мт 14:31)

Коли Ісус сам пішов до гори, щоб молитися, Його учні вже були у човні, вирушаючи до наступного місця, випереджуючи Господа. В час того, коли учні плили, сильний вітер почав зненацька кидати човен з боку в бік. Було вже темно. Була ніч. Враз учні побачили, що щось на морі відбувається і злякалися.

Ісус промовив до учнів «Заспокійтеся, це Я, не лякайтесь» (14:27). Петро разом з іншими учнями на човні не був впевнений у побаченому. Петро почув та впізнав Ісусів голос та й каже: «Якщо це Ти, Господи, то звели, щоб прийшов я до Тебе по воді». (стих 28)

Ісус наказав Петров прийти до нього і той так і зробив. Власне, Петро почав іти по воді до Ісуса. Наскільки ж неймовірним для нас є читати, що не лише Ісус пішов по воді, але й також спершу Петро. Однак апостол, зауваживши наскільки був сильним вітер, перелякався та почав тонути. Тоді ж він і закричав: «Рятуй мене, Господи!»

Ісус одразу ж простягнув Свою руку та врятував Петра. Господь схопив Його та не дав втонути. Бог завше готовий допомогти. І так як Він рвучко врятував Петра, так він готовий оберегти кожного і кожну з нас від усіх можливих небезпек та нещасть. Господь чує наші поклики та допомагає нам своєю Божественною силою. Єдине, що Він спитав у Петра було чому той злякався.

Ісус та Петро разом заходять у човен. Вітер втихомирився. Усі, хто був у човні признали Ісуса Господом, вклонились Йому, кажучи: «Ти справді Син Божий!» (стих 33)

Так як учні нашого Господа пережили бурю в морі, сильні вітри та бурхливі хвилі, тау само можемо і ми. І в цих випадках маємо звернутися до Господа за Його божественною поміччю. Ми можемо бути слабкими фізично чи духовно. Та чого б нам не було потрібно – Господь нам це дасть. Він Всесильний.

Чи це хвороба чи непорозуміння, суперечка чи конфлікт з іншими, Господь може допомогти нам знайти позитивне та тривале рішення. Через молитву, нашу надію й віру у Його спроможність нас врятувати та визволити від зла і всіх його жахливих

наслідків, ми можемо бути міцними у вірі. Не відводьмо свій погляд від Христа через турбулентність, випробування та страждання, яких можемо зазнати тут на землі. Ми стоїмо не самі, але з Христом. Як Божий Народ ми визнаємо потребу в розпізнаванні та визнанні зла таким, яким воно справді є.

Впродовж нашого земного життя, чи то на роботі, чи у школі, чи вдома, можуть виникати труднощі, коли ми старатимемося робити добро чи бути співчутливими до тих, хто в потребі. Будьмо певними, що завше ми матимемо щонайменш Одного справжнього та вірного друга – Господа Ісуса Христа. Поставмо Ісуса в центр нашого щоденного життя. Не дозволяймо собі сумніватися у Його змозі та готовності рятувати та оберігати.

Ніколи не ставмо під питання нашу значущість в очах Господа. Він піклується про кожного з нас без винятку. Він ніколи не забуває про жодного з нас. Словами святого пророка Ісаї Господь каже нам: «Я не забуду тебе. Подивися! Ім'я твоє записане на Моїй долоні» (49:15-16)

Господь Бог, котрий все знає і все бачить, принесе нам одного дня абсолютну перемогу над злом та над усіма жахливими його наслідками. Ми впевнено чекаємо на День Господній, коли усі неправильне стане правильним. Правда та справедливість торжествуватимуть. І ті, хто залишилися вірними Христу до того часу отримають винагороду: вічну радість та щастя з Ним у Небі.

о. Юрій Ворощак